

SZEDER H. RÉKA

Egyetlen réteg

Folyamatosan kaparom le,
a foszlányokat elfújja a szél,
már nem hozzám tartoznak.

Két réteg eltávolítása között
az óceánok aljáig merülök,
befagyasztom őket,
bejárom az esőerdőket,
reliktumokat égetek.

Nem gondatlanság,
előre megfontolt kísérlet.
Talán egyszer benne maradok
egyetlen réteggel.

Házát építeni

Pupilládba húztad a mahagóni gerendákat,
íriszedbe rőt fényben ért cserepeket raktál,
tekinteted párnákkal kitömve,
könnycsatornáid régi fűtőcsövek:
kár, hogy gyerekkorodban
eltávolították az egyiket.

Éjszakánként hallom, ami még megmaradt.
A hőmérsékletkülönbség hatására
apró lábakat mozgat a dilatáció,
át akarják törni a márvánnyal fedett börtönüket.

A tenyérjós

Azt mondtad, három élvonalat
látsz a tenyeremben. Röhögtünk.
Te, mert tudtad, hülyeség,
én, mert csak hármát vettél észre.
Kötödni akartál, csak magamhoz tudok.
A vonalak élessége egyébként
függ a dehidratáltságtól,
a napszaktól,
a körülményektől.

Transzcendencia

Hullámzik az ég,
az óceán világít.
Leszedtem a fénylő pontokat,
a mélybe rejtettem őket.
Kavicsokat dobáltam felhők közé,
odatapadtak.

Égbolton sétálok. A feldobált
kavicsok felsértik talpamat.
A vízbe kapaszkodom,
leégeti a bőrt a tenyeremről.
A kettő közti térben lebegni
nincs hely.
Üvegszilánkokat sodor a szellő,
gondolataimmal vörösítem be az utat.
Az ég beissza a láb nyomát.
Felülről jön a forgotag.
Hamut hagy maga után.